

ע"פ 66457/09-16 - ריאד פדילה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 66457-09-16 פדילה נ' מדינת ישראל
בפני כבוד השופט אמיר טובי
המערער ריאד פדילה
נגד מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

בפניי ערעור על פסק דינו (הכרעת דין וגזר דין) של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (כב' השופט א' אחטר) אשר ניתן ביום 2.6.2016 בתיק פל"א 5190-07-15.

כנגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה בקלות ראש ונהיגה בשכרות. בעובדות כתב האישום נאמר כי ביום 6.5.2015 נהג המערער רכב פרטי בג'יסר אל זרקא. בבדיקת שתן שנערכה לו נמצאו ממצאי מעבדה המעידים על שימוש בקנביס. בנסיבות האמורות, נהג המערער ברכב בקלות ראש כשהוא שיכור.

המערער זומן כדין ליום 2.6.2016 אך לא התייצב במועד הדין. לפיכך, ראה אותו בית משפט קמא כמי שמודה בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום והרשיע אותו בהעדר. בגזר הדין, שניתן באותו מעמד צוין כי העונשים נקבעו נוכח מהות וחומרת העבירות, והעובדה כי במועד ביצוע היה המערער נהג חדש ובשים לב למתחם הענישה ההולם למעשי העבירות בהן הורשע. בית משפט קמא גזר על המערער קנס בסך 2,500 ₪, פסילה בפועל מלנהוג ו/או לקבל ו/או להחזיק ברישיון נהיגה לתקופה של שלוש שנים ופסילה על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך שלוש שנים.

המערער הגיש בפני בית משפט קמא בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר. בבקשתו טען כי לא הופיע לדיון כיוון שסבר כי התיק צורף לתיק אחר הקבוע ליום 10.11.2016 בבית משפט השלום לתעבורה בחדרה. הואיל והדיון בתיק האחר נועד ליום 10.11.2016 סבר המערער כי הדיון בשני התיקים במאוחד יתקיים במועד הנ"ל.

בהחלטתו מיום 14.8.2016 דחה בית משפט קמא את הבקשה בציינו כי לא מצא כי יש בנימוקיה כדי להצדיק היענות לסעד המבוקש. נאמר עוד כי המערער אשר הוזמן כדין ולא התייצב לדיון לא העלה בבקשתו טענת הגנה כלשהי אלא טען כי ביקש לצרף תיק זה לתיק אחר. משמע שהיה בכוונתו להודות בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. מכאן נדחתה הבקשה.

בערעור המונח בפניי טען המערער כי בית משפט קמא שגה שעה שדחה את בקשתו לביטול פסק הדין בהניחו כי

בכוונתו היה להודות בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. לטענת המערער, בקשתו לצירוף התיקים שהתנהלו בפני בית משפט קמא נעשתה מטעמי נוחיות בלבד וחסכון בזמן שיפוטי. עוד נאמר כי המערער עומד על חפותו ולחלופין, ומבלי להודות במיוחס לו בכתב האישום, הרי שהעונש שהוטל עליו הינו חמור ואינו מידתי.

ב"כ המשיבה טען כי מדובר בעונש מקל, בשים לב לעברו של המערער ולעובדה כי הורשע בתיק שנסיבותיו זהות ובו יוחסה לו נהיגה תחת השפעת סמים. בנוסף, ציין ב"כ המשיבה כי לא הוצגה סיבה אמיתית ומשכנעת להעדרות המערער מהדיון ובבקשתו לביטול פסק הדין לא הועלתה כל טענת הגנה ראויה שיש בה כדי להצדיק את הביטול המבוקש.

לאחר שבחנתי טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, נחה דעתי כי דין הערער להידחות.

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 מורה, בין היתר, כי:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנדון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

מלשון הסעיף עולה כי בית המשפט רשאי לבטל הכרעת דין או גזר דין שניתנו בהעדר הנאשם, בהתקיים אחד משני תנאים חלופיים - האחד, אם ראה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של הנאשם והשני, אם מצא שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין. לא מצאתי בענייני אף לא אחד משני התנאים הנ"ל.

לעניין אי התייצבות המערער, נטען כי זו מקורה בבקשתו לאחד את הדיון בתיק נשוא הערעור שבפני עם תיק אחר אשר התנהל בבית משפט השלום לתעבורה בחדרה שמספרו 2575-01-16 (להלן: "התיק האחר"). עיון בתיק בית משפט קמא מלמד כי ביום 11.4.16 התקיימה הקראה במהלכה העלה המערער את בקשתו לאחד את הדיון עם התיק האחר וביקש דחייה על מנת שסנגור מטעמו יגיש בקשה מתאימה. בית משפט קמא נעתר לבקשתו של המערער ודחה את הדיון ליום 2.6.16, מועד שבו לא התייצב המערער, כאמור. אלא שלאחר ישיבת ההקראה שהתקיימה ביום 11.4.16, התקיימה בתיק האחר הקראה ביום 2.5.16 אליה התייצבו המערער ובא כוחו, מבלי שהועלתה מפיהם כל בקשה לאחד את הדיון בשני התיקים. כל שביקש הסנגור באותו דיון היה לקבעו להוכחות ולזמן את עדי התביעה. ככל שחפץ הסנגור לאחד את הדיון בשני התיקים, ניתן היה לצפות כי יודיע על כך לבית המשפט במקום לבקש קביעת התיק להוכחות.

יתר על כן, אף אם היתה מוגשת בקשה לאיחוד הדיון, לא היה בכך כדי לפטור את המערער מחובת התייצבות לדיון אשר מועדו נקבע בנוכחותו, מבלי שניתנה החלטה שיפוטית על כך. משלא התייצב המערער, עשה דין לעצמו.

באשר לעיוות דין שיש בו כדי להקים עילה לביטול פסק הדין, לא מצאתי כי במקרה דידן קיים חשש מעין זה. בבקשתו לביטול פסק הדין שהוגשה לבית משפט קמא, נמנע המערער מלהתייחס לשאלה כיצד הותרת פסק הדין על כנו עלולה להביא לעיוות דין. לא הוצגה באותה בקשה כל טענת הגנה שיש בה כדי להדוף את כתב האישום מפניו. בפסיקה כבר

נקבע כי אין די בכפירה כללית כדי להעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר, ושומה על המבקש ביטולו של פסק דין להיכבד ולפרט את טענת ההגנה שבפיו (ראו: רע"פ 1733/04 אל עוברה נ' מדינת ישראל (23.2.2004)). משלא עשה כן המערער, אין לו להלין אלא על עצמו.

בנוסף, לא מצאתי כי בנסיבות דידן העונש שהושת על המערער חורג ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים ולכן גם בפן הענישתי לא ראיתי מקום להתערב בקביעתו של בית משפט קמא.

לפיכך, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, ט"ו חשוון תשע"ז, 16 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.